

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A.-S. A. Y. M.**, zastoupeného Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. března 2012, č. j. OAM-101/ZA-ZA06-K03-2011, o mezinárodní ochraně, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. února 2013, č. j. 32 Az 9/2012 - 41,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Lipavskému, advokátu, se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4114 Kč, která je splatná do dvou měsíců od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností ze dne 25. března 2013, doplněnou podáním ze dne 20. května 2013, žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 32 Az 9/201 - 41 ze dne 28. února 2013 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. března 2012 č. j. OAM-101/ZA-ZA06-K03-2011, e. č. B000725. Citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana žadateli podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, pro nedůvodnost neuděluje.

[2] Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zabýval se, stejně jako žalovaný, jednotlivými zákonnými důvody mezinárodní ochrany, jež přicházejí v úvahu. K možnosti udělit azyl podle § 12 zákona o azylu konstatoval, že žalobce nebyl ve své vlasti politicky organizován, ani jakkoli aktivní, ani nemohl mít důvodné obavy z pronásledování. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že svou vlast opustil v roce 2006 legálně za účelem studia v České republice. Za jediný důvod svých obav z návratu do vlasti uvedl účast na demonstraci, které se spolu s 15 studenty v březnu 2011

zúčastnil před jemenským velvyslanectvím v Praze a na které vyjádřil nesouhlas s politikou prezidenta vládnoucího v Jemenu 33 let; následující den byla v jemenských novinách, resp. na internetových portálech, uveřejněna jeho fotografie z této demonstrace, bez uvedení jména. Žalobce však při pohovoru 8. dubna 2011 připustil, že jeho obava z jemenské státní bezpečnosti není velká, hlavní obavu má o dokončení studia v ČR. Krajský soud vyhodnotil žalobcovy obavy jako nedůvodné, poznamenal, že o mezinárodní ochranu požádal poté, kdy ztratil možnost legálního pobytu v ČR, neboť policie žalobci zastavila řízení o povolení k pobytu za účelem studia a vystavila mu výjezdní příkaz.

[3] Krajský soud, při přezkoumávání obdobně strukturovaného rozhodnutí žalovaného, se dále zabýval důvody udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a 14 zákona o azylu, tj. azylu za účelem sloučení rodiny a humanitárního azylu, a posléze též důvody pro udělení doplňkové ochrany, resp. doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14a a 14b zákona o azylu. Ani zde důvody k vyhovění žalobě neshledal. Připustil, že v Jemenu se odehrávají lokální konflikty, jež se týkají i oblasti, v níž žijí žalobcovy rodiče, žalobce však může přesídlit do klidnějších oblastí Jemenu. Krajský soud zdůraznil, že žalobce nebyl a není ve vlasti trestně stíhán a že přes politickou krizi dostával od jemenské vlády studentské stipendium.

[4] V kasační stížnosti podané z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatel argumentoval, že jeho kasační stížnost je přijatelná podle § 104a s. ř. s., neboť přesahuje jeho vlastní zájmy tím, že krajský soud a žalovaný zásadně pochybil při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a při zaujetí nesprávného právního názoru, což má přímý dopad do hmotněprávního posouzení stěžovatele. K jednotlivým důvodům kasační stížnosti stěžovatel uvedl v podstatě totéž, co tvrdil před krajským soudem, tzn. argumentoval svou obavou z pronásledování v Jemenu ze strany státní moci v důsledku své účasti na protivládní demonstraci před jemenským velvyslanectvím v Praze a rizikem pro jeho život plynoucím z ozbrojených konfliktů v oblasti, v níž se nachází jeho rodná vesnice.

[5] K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který krom toho, že setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a rádě odůvodněné, poukázal na absenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namíste kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu (např. usnesení ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Stran přesahu vlastních zájmů stěžovatel nic netvrdil; subjektivní přesvědčení o míře závažnosti tvrzených pochybení krajského soudu, resp. závažnosti dopadu do hmotněprávního postavení žalobce se týká pouze vlastního zájmu žalobce a není vůbec důvodem, jež by mohl založit jeho přesah, natož přesah svým významem podstatný, pokud současně není podloženo objektivním zjištěním o hrubých procesních a hmotněprávních pochybeních krajského soudu a jejich zásadní systémovou závažností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. 5. 2006 č. j. 2 Azs 40/2006 - 57, „*případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení*

stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při vykladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“ Nejvyšší správní soud žádná pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

[8] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[10] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 16/2013 - 19 ze dne 11. dubna 2013 ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Jan Lipavský, advokát, se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (písemné podání ve věci samé, zde konkrétně doplnění kasační stížnosti) ve výši 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 3400 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. přiznaná částka nákladů řízení zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 4114 Kč coby odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů.

[11] Stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce uplatnil ještě úkon právní služby spočívající v přípravě a převzetí právního zastoupení. Odměnu a paušální náhradu hotových výdajů za tento úkon však Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť právní zástupce nedoložil uskutečnění porady s klientem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu